

[H. P. Johansen.]

om, at den første afskedigelsesparagraf for lærere, den berygtede § 8, som kom i 1908, var meget uheldigt formet, idet den var affattet sådan, at de samme mennesker både var anklagere og dommere i sagen, og derfor var der faktisk ikke nogen lærer, der kom ud for denne paragraf, som kunne væge sig imod den. Men alligevel bevarede bestemmelsen i 25 år. Det var forresten en almindelig opfattelse, at § 8 var et vederlag til befolkningen for den lønningslov, som blev gennemført i 1908; jeg kan i hvert fald henvisse til et værk, der hedder „Den danske Folkeskole gennem 25 Aar“, i hvilket denne bedømmelse anlægges. I 1933 blev paragraffen ændret, og også forbedret, men der var alligevel store skavanker ved den. Dels var der fremtidig stadig den frieste bane for et vilkårligt skøn, dels var der indført et prøveår efter frifindelsen, for at man kunne erfare, som man sagde eller motiverede det med, om der faldt ro over sagen; men det er jo klart, at i det år var der de rigeste muligheder for at vedligeholde uroen, rige muligheder for dem, der ville af med læreren, til at arbejde videre på at gøre ham umulig.

Nu indføres der en ny paragraf, § 42, angående dette forhold; jeg synes, der er grund til at takke både den højtærede minister og den kommission, som har forbedret denne paragraf, for de forbedringer, der her er indført. Der er særlig eet punkt, jeg vil fremhæve, og det er det, at når en sag er afgjort, når en lærer er frikendt, kan sagen ikke igen rejses på det samme grundlag, så må der blive ro om sagen. Og det må man også håbe vil ske, men jeg må naturligvis tilføje, at jeg er godt klar over, at et er at forme og vedtage en sådan paragraf som § 42 og noget andet og ulige vanskeligere er det selvfølgelig at få den efterlevet i den ånd, hvori den er givet; og der er jo desværre midler nok, hvormed uroen kan holdes vedlige i tilfælde, hvor der er rejst sag mod en lærer, og han er blevet frikendt. Men jeg gentager: jeg anerkender, at den nye paragraf er langt mere rimelig og retfærdig end tidligere bestemmelser, der har været gældende i så henseende. Så er det et andet spørgsmål, om det er berettiget at have en sådan særbestemmelse for lærere, men det problem skal jeg ikke komme ind på ved denne lejlighed.

Der er jo også andre spørgsmål, andre ændringer, som det kunne have interesse at omtale, således spørgsmålet om præsten og religionsundervisningen, spørgsmålet om amtsskolekonsulenternes ansættelse og af-

skedigelse og forskelligt andet. Men tiden er ret begrænset, og jeg skal derfor undlade at komme ind på disse spørgsmål. Jeg har heller ikke omtalt afsnit II, som handler om Københavns skolevæsen, men jeg antager, at en af mine partifæller, som har særligt godt kendskab til dette, vil sige nogle bemærkninger herom, så det afsnit skal jeg ikke omtale.

Jeg kunne naturligvis slutte med den kendte forårsklagesang, om jeg så må sige, der lyder hvert år ved rigsdagssamlingens slutning, og hvis omkvæd er dette, at der er for lidt tid til at behandle dette eller hint lovforslag, og enhver kan jo let se — det har den højtærede minister også peget på —, at der er meget lidt tid for landstinget til at behandle den foreliggende sag, hvis loven skal være færdig inden påske, og det skal den jo helst. Men på den anden side er forholdet dog det, at vi i vore grupper hver især har fulgt lovforslaget, vi kender det i alle enkeltheder, og formentlig er vi også allesammen klar til at tage standpunkt til det. Hertil kommer, at det jo ikke just er noget revolutionerende forslag på dette område, der her foreligger, men det er et forslag med gode forbedringer hist og her, som jeg synes det ikke er vanskeligt at bedømme. I denne forbindelse må man også nævne, som den højtærede minister gjorde det til at begynde med, den store tilslutning, lovforslaget har fået i folketinget.

Jeg vil derfor gerne så indtrængende, som jeg kan, henstille, at vi forsoner os med den korte tid, der er levet landstinget, og gennemfører forslaget i denne uge.

Dermed være lovforslaget anbefalet på socialdemokratiets vegne.

Stegger Nielsen: Det er jo ikke så forfærdelig mange år siden, vi fik en ny lov om skolens styrelse og tilsyn, det fik vi i 1933; den har altså virket i et forholdsvis kort åremål, og jeg må bekende at høre til dem, der ønsker og finder det heldigst, at love af den art ikke bliver revideret for ofte; det vil med andre ord sige, at man med hensyn til et sådant lovgivningsarbejde, som naturligvis med hensyn til alt lovgivningsarbejde, må se at få det gjort så omhyggeligt og godt, at det kan stå sin prøve — for de kulturelle områders vedkommende, som vi her bevæger os på, som sagt i en længere årrække. Jeg tror, det er det heldigste, og jeg er da forøvrigt så gammeldags, at jeg må sige, at det er nu ikke det at få et nyt skoletilsyn, som man ude omkring er mest optaget af i disse tider, det er ikke det, man går og sysler med tanken om, og som